

— Нека да поработимъ малко, приятелю, докато жената донесе закуската.

Почнали да косятъ. Циганинътъ размахва косата на гладно сърдце и току поглежда къмъ село, дали не ще се зададе селянката съ яденето. А нея я нѣма никаква.

Ето, приближава вече обѣдъ, а закуска още не сж донесли. Селянинътъ коси и се заканва ужъ на жена си:

— Ахъ, ахъ! Ще ти кажа азъ тебе, като дойдешъ!

По едно време циганинътъ съзрѣлъ, че изъ пѣтя иде една жена и викналъ зарадванъ: — Иде, иде, господарю!

— Тя е! — рекълъ селянинътъ. — Чакай да я срещна.

Селянинътъ хвърлилъ косата. Хукналъ къмъ жена си. Грабналъ отъ рѣцетъ ѝ гърнето, що носела и — бухъ въ земята. После викналъ престорено:

— Като си забравила хлѣбъ, не ни трѣбва и яденето ти! Хайде, връщай се сега въ кѣщи!

Жената почнала ужъ да плаче. Дошълъ циганина и почналь да сжди селянина:

— Какво направи, господарю! Защо счупи гърнето? Можехме и безъ хлѣбъ да ядемъ гостбата. Сега ще стоимъ гладни до довечера.

— Прощавай, брате! Много се бѣхъ разсърдилъ. Ще искараме какъ да е до довечера на гладно сърдце. Като идемъ въ кѣщи ще се наядемъ царски. Ще си прихващаме и за днесъ.

Нѣмало какво да се прави. Циганинътъ пакъ почналь да коси. Едвамъ изтраяль до вечерьта гладенъ. Като приближило да се мръква, взели коситъ и се прибрали въ село. Щомъ влѣзли въ кѣщи, селянинътъ пакъ почналь да се кара на жена си. Циганинътъ току му думалъ:

— Чакай, господарю, недей се кара. Ще сторишъ пакъ нѣкоя пакость съ гостбата. Нека вечеряме! После се карай колкото искашъ!

Седнали да вечерятъ. Домакинята сипала една паница ужъ чорба, но то било гола водица. Селянинътъ сръбналъ веднѣжъ и оставилъ лѣжицата. Ала циганинътъ сръбалъ мжжки.

— Защо не ядешъ, господарю? — попиталъ той.

— Остави се! Жената ме разсърди. Не ми се яде!

Циганинътъ изяль всичката чорба. Сипали му още една паница. И нея изсръбалъ. Натѣпкаль се здравата.